

Β.Κ.

Αριθμός 1721/2011
ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΜΗΜΑ Η΄

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Απόστολο Παπαγεωργίου, Πρόεδρο Εφετών, Δημητρία Περιστερίδου, Εισηγήτρια και Καλλιόπη Κουτουράτσα, Εφέτες και το Γραμματέα Παναγιώτη Καραδημήτρη.

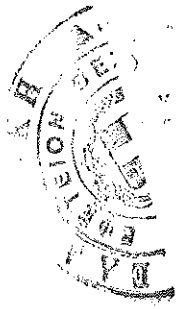
ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 20 Μαΐου 2011 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανωνύμου Εταιρίας με την επωνυμία «

», που εδρεύει στη και εκπροσωπείται νομίμα, ιδιοκτήτριας του ξενοδοχείου με το διακριτικό τίτλο « », για την οποία παραστάθηκε ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Κωνσταντίνος Ζούνης (του Δικηγορικού Συλλόγου Χαλκιδικής).

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΑΛΗΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΥΣΩΝ: 1) Αστικού Κερδοσκοπικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Αστικού μη Κερδοσκοπικού

2 η σελίδα της με αριθμό 1721 / 2011 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης

Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την
επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και
εκπροσωπείται νόμιμα, 3) Αστικού μη Κερδοσκοπικού

Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την

επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ

ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και
εκπροσωπείται νόμιμα και 4) Αστικής μη

Κερδοσκοπικής Εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή

ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με τον διακριτικό τίτλο

«GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και

εκπροσωπείται νόμιμα, για τους οποίους παραστάθηκε

ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους Γρηγόριος Τρικούκης

(Α.Μ.Δ.Σ.Θ. 4702) (κατέθεσε μονομερή δήλωση του

άρθρου 242 του Κ.Πολ.Δικ.).

Οι ενάγοντες, με την αγωγή τους κατά της

εναγομένης, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου

Χαλκιδικής (αριθμός έκθεσης κατάθεσης

685/157/22.6.2007) ζήτησαν ό,τι αναφέρουν σ' αυτή.

Το Δικαστήριο, με την αριθμ. 160/2009 οριστική

απόφασή του, δέχθηκε κατά ένα μέρος την αγωγή.

Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ήδη η

ΔΕΛΤΙΟ ΤΗΣ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

εναγομένη με την έφεσή της (αριθμός έκθεσης κατάθεσης 139/22.9.2009) δικάσιμος της οποίας ορίσθηκε η 5.2.2010 κατά την οποία και συζητήθηκε, επειδή όμως μέχρι την 30.12.2010 δεν εκδόθηκε απόφαση επί της υπόθεσης και δεν ήταν δυνατή η έκδοσή της, γιατί το μέλος του Δικαστηρίου και ορισθείσα Εισηγήτρια Εφέτης Στυλιανή Πανταζή αποχώρησε από την υπηρεσία λόγω παραίτησης και επέστρεψε την σχετική δικογραφία στον αρμόδιο Γραμματέα, με την 15/2011 πράξη επανάληψης συζητήσεως και κλήσης του Διευθύνοντος το Εφετείο τούτο ορίσθηκε νέα δικάσιμος της υπόθεσης αυτής που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας (20.5.2011) προκειμένου να επαναληφθεί η συζήτηση.

Κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο, κατά την οποία εκφωνήθηκε η υπόθεση στη σειρά της από το σχετικό πινάκιο, ο πληρεξούσιος δικηγόροι του εκκαλούντα παραστάθηκε στο ακροατήριο και αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσε. Αντίθετα ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εφεσιβλήτων δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο αλλά κατέθεσε μονομερή δήλωση του άρθρου 242 του Κ.Πολ.Δικ., όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 3 Ν. 1649/1986 και προκατέθεσε προτάσεις.

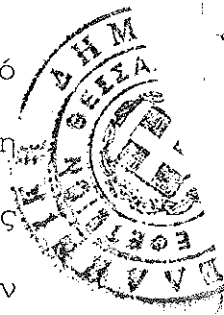
ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Νόμιμα φέρεται προς συζήτηση η από 21.09.2009 (με αριθ. εκθ. κατ. 139/2009) έφεση κατά της υπ' αριθμ. 160/2009 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, μετά την έκδοση της υπ' αριθ. 15/2005 (αριθμ. εισαγ. 163/2011) πράξεως του Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Εφετείου τούτου, με την οποία διατάχθηκε κατ' άρθρο 307 ΚΠολΔ, όπως τούτο συμπληρώθηκε με το άρθρο 3 παρ.1 του ν. 3327/2005 και σύμφωνα με το άρθρο 5 του ίδιου νόμου ισχύει από 16-9-2005, η επανάληψη της συζητήσεως αυτής, που είχε λάβει χώρα στη δικάσιμο της 05-02-2010.

2. Η κρίνόμενη από 21.09.2009 (με αριθ. εκθ. κατ. 139/2009) έφεση, της εκκαλούσας-ενάγουσας, κατά της με αριθμ. 160/2009 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, η οποία εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, κατ' αντιμωλία των διαδίκων, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, γεγονός που δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους και ούτε και από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει το αντίθετο (άρθρ. 511,513 παρ. 1,518 παρ. 1, ΚΠολΔ). Συνεπώς, η ένδικη έφεση, που αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω στην ουσία της κατά την ίδια διαδικασία.

ΘΕΩΡΗΣΗ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

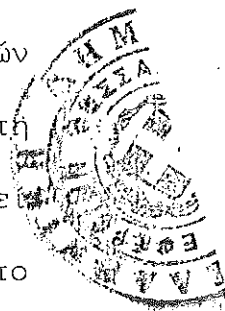
[Handwritten signature]

[Handwritten mark]

3. Με την από 21.06.2007 (με αριθμ. εκθ. κατ. 685/157/22.06.2007) ένδικη αγωγή, οι ενάγοντες συνεταιρισμοί διατείνονται ότι, είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων που έχουν συσταθεί νόμιμα σύμφωνα με το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, και δη, ο πρώτος για τους ηθοποιούς, ο δεύτερος για τους μουσικούς, ο τρίτος για τους τραγουδιστές και ο τέταρτος για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, με αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων των δικαιούχων της καθεμιάς από τις άνω κατηγορίες που εκπροσωπούν. Ότι μεταξύ των άλλων προβλεπόμενων από τον ως άνω Νόμο αρμοδιοτήτων έχουν και την είσπραξη, δικαστική διεκδίκηση και διανομή της εκ του ιδίου νόμου προβλεπομένης ευλόγου αμοιβής των μελών τους. Ότι για το λόγο αυτό συνέταξαν το λεπτομερώς παρατιθέμενο στο δικόγραφο κοινό αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου, για τη χρήση των ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων σε κάθε δωμάτιο των ξενοδοχείων που προβαίνουν σε δημόσια παρουσίαση έργων μέσω εγκατεστημένων τηλεοράσεων και ραδιοφώνων, το οποίο γνωστοποίησαν στις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις και κάλεσαν αυτές σε υπογραφή

συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών
τους, πλην όμως, οι τελευταίες αρνήθηκαν τη
διαπραγμάτευση. Ότι η εναγομένη, η οποία διατηρείται
και εκμεταλλεύεται ξενοδοχειακή επιχείρηση, με το
διακριτικό τίτλο «

», στη
, κατηγορίας 5 Αστέρων, με 165
δωμάτια, έχει εγκαταστήσει σ' αυτά συσκευές
τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, τις οποίες έχει
συνδέσει με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου
και έτσι οι πελάτες της έχουν τη δυνατότητα
προσβάσεως και χρήσεως τηλεοπτικών και
ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και
παραγωγές των μελών των εναγόντων, μεταδιδόμενων
από τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς
σταθμούς πανελληνίου εμβέλειας. Ότι η εναγομένη,
καίτοι για την επικερδέστερη και ωφελιμότερη
εκμετάλλευση του ξενοδοχείου της προβαίνει
ανελλιπώς σε δημόσια παρουσίαση των
δειγματοληπτικώς αναφερομένων στο δικόγραφο έργων
(ταινίες και τραγούδια), τα οποία αποτελούν
πνευματική δημιουργία των μελών των εναγόντων
τους, σε άοριστο αριθμό προσώπων δηλαδή στους
πελάτες της, αρνήθηκε την εν λόγω διαπραγμάτευση
και την καταβολή αμοιβής στους ενάγοντες. Με βάση
το ιστορικό αυτό οι ενάγοντες Οργανισμοί, ζητούν
αναγνωριζόμενου του δικαιώματος των

ΛΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αντιπροσωπευόμενων από αυτούς κατηγοριών
καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν από την
εναγομένη την εύλογη και ενιαία αμοιβή, που
προσδιορίζεται στο κοινό αμοιβολόγιο, για την
εκμετάλλευση απ' αυτήν του ρεπερτορίου των κατά το
χρονικό διάστημα από 01.01.2003 έως 31.12.2006, να
καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας
αμοιβής, στα λεπτομερώς αναφερόμενα στο δικόγραφο
για το κάθε έτος επιμέρους ποσά για τον καθένα εκ
των εναγόντων και να υποχρεωθεί η εναγομένη
εταιρεία να τους καταβάλει το συνολικό ποσό των
50.778,708 Ευρώ συνυπολογιζομένου του ΦΠΑ, κατά
την αναφερόμενη στο δικόγραφο ποσοστιαία αναλογία
για τον καθένα ενάγοντα, με το νόμιμο τόκο από τη
λήξη κάθε έτους, άλλως την όχλησή της που έλαβε
χώρα με την επίδοση της σχετικής αίτησης
ασφαλιστικών μέτρων, άλλως από την επίδοση της
αγωγής και μέχρι εξοφλήσεως, άλλως και επικουρικός
να υποχρεωθεί η εναγομένη στην καταβολή του ως άνω
συνολικού ποσού κατά τις διατάξεις του
αδικαιολόγητου πλουτισμού, και να καταδικαστεί
στην καταβολή των δικαστικών εξόδων τους. Επί της
αγωγής αυτής, το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εξέδωσε
την εκκαλούμενη απόφασή του, με την οποία,
απορρίπτοντας ως αβάσιμο τον περί αοριστίας
ισχυρισμό της εναγομένης, καθώς και ως μη νόμιμη

την ένστασή της περί καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος, έκρινε ορισμένη την αγωγή και νόμιμη κατά την κυρία και επικουρική της βάση, και ότι αναφορικά με την κυρία βάση της, ως ερειδόμενη στις διατάξεις του Ν. 2121/1993, όπως ισχύει με το Ν. 3057/2002, τις οποίες είχε αναπτύξει στη μείζονα σκέψη (άρθρα 3 παρ. 2, 32, 46, 47, 48, 49, 54, 55 παρ. 1β, 58 Ν. 2121/1993), με την παραδοχή ότι, η αναφερόμενη το δικόγραφο της αγωγής εγκατάσταση τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών συσκευών στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης προς λήψη και παρακολούθηση από τους πελάτες της, τηλεοπτικών ή ραδιοφωνικών προγραμμάτων και η λειτουργία τούτων, με τη σύνδεσή των με τον εγκαταστημένο από την εναγομένη κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών τα οποία μεταδίδονται στην Ελληνική Επικράτεια, ερμίπτει στην έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/1993 περί δημόσιας παρουσίας των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων και στη συνέχεια μετ'εκτίμηση των αποδείξεων δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως και ουσία βάσιμη και α) καθόρισε το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής των εναγόντων για καθένα από τα έτη 2003, 2004 και

ΔΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Στ *P*

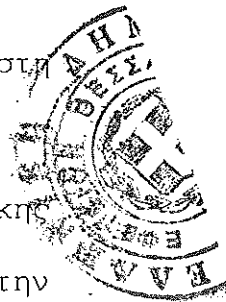

9 η σελίδα της με αριθμό 1721 / 2011 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

2005 στο ποσό των 4.818,00 Ευρώ, και για το έτος 2006 στο ποσό των 6.022,50 Ευρώ πλέον ΦΠΑ (19%) για το δεύτερο, τρίτο και τέταρτο των εναγόντων, β) καθόρισε ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους ενάγοντες σε ποσοστό 50% της ως άνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του ενάγοντος φορέα των ηθοποιών, 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των παραγωγών και κατά το υπόλοιπο 25% ισομερώς υπέρ των λοιπών εναγόντων και γ) υποχρέωσε την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες οργανισμούς κατά την ως άνω ποσοστιαία αναλογία τα παραπάνω ποσά της καθορισθείσας αμοιβής με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής, κατά τα λεπτομερώς εκτιθέμενα στο διατακτικό της. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται με την ένδικη έφεσή της η εκκαλούσα-εναγόμενη και με τους αναφερόμενους σ' αυτήν λόγους αναγόμενους σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητεί την παραδοχή αυτής και την εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης, με το σκοπό την απόρριψη της ένδικης αγωγής, άλλως τη μεταρρύθμισή της, με σκοπό τον καθορισμό της επιδικασθείσας αμοιβής στο προσήκον μέτρο και δη στο ποσό των 0,012 Ευρώ ανά δωμάτιο για κάθε ημέρα που χρησιμοποιείται και τέλος ζητεί

την καταδίκη των εφεσιβλήτων-εναγομένων στη
δικαστική της δαπάνη.

4. Με τον πρώτο λόγο της ένδικης
εφέσεως, η εκκαλούσα -εναγομένη πλήττει την
εκκαλούμενη απόφαση για εσφαλμένη ερμηνεία και
εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 3 παρ. 2 του ν.
2121/1993 ως προς τον προσδιορισμό της έννοιας της
«δημόσιας χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίας» και της
υπαγωγής σ' αυτήν της εγκατάστασης τηλεοπτικών και
ραδιοφωνικών συσκευών στα δωμάτια του ξενοδοχείου
της, διότι, ως διατείνεται, κατά την ορθή έννοια
της ως άνω διατάξεως δεν υπάγεται στην εν λόγω
διάταξη, η παρεχόμενη από την τελευταία απλή
δυνατότητα στον πελάτη - ένοικο του ξενοδοχείου
της να παρακολουθεί στο δωμάτιό του τηλεοπτική
μετάδοση των έργων των αντιπροσωπευόμενων από τους
ενάγοντες κατηγοριών καλλιτεχνών και παραγωγών.
Επίσης με τον τρίτο λόγο της ένδικης εφέσεως,
πλήττεται η εκκαλούμενη απόφαση για εσφαλμένη
ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, καθόσον η εκ
μέρους της εκκαλούσας τοποθέτηση των συσκευών
τηλεόρασης στα δωμάτια του ξενοδοχείου της και η
δυνατότητα χρήσης ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών από
τους πελάτες της, δεν συνιστά ελεύθερη επιλογή της
ούτε υπάρχει γι' αυτήν κάποιο ειδικό όφελος αφού ο
πελάτης της δεν χρεώνεται επιπρόσθετα για τη χρήση

ΔΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Handwritten signatures and initials at the bottom of the page.

Handwritten mark or signature on the right margin.

της τηλεόρασης, αλλά, αποτελεί την προβλεπόμενη από την υπ' αριθμ. 530992/8.09.1987 απόφαση του ΕΟΤ και το Π.δ. 43/2002 τεχνική προδιαγραφή για την κατάταξη του ξενοδοχείου της στην κατηγορία των 5 αστέρων και ως εκ τούτου εφόσον πρόκειται για επιβαλλόμενη εκ του νόμου υποχρέωση, δεν είναι νόμιμη η ένδικη αξίωση για καταβολή εύλογης αμοιβής στους ενάγοντες για τη χρήση των συγγενικών δικαιωμάτων των δικαιούχων που εκπροσωπούν.

5. Το άρθρο 3 του ν. 2121/1993 ορίζει στην παρ. 1 ότι "1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν α) την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει ... ζ) τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου

και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης. Στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται: "Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους". Το κρίσιμο στην προκειμένη περίπτωση νομικό ζήτημα, είναι το εάν η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου είναι ή όχι δημόσια κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η' του ν. 2121/1993, όπως η διάταξη τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του νόμου 3057/2002, με το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο η Οδηγία 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001. Η διάταξη αυτή (του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η' του ν. 2121/1993) αποτελεί αυτούσια μεταφορά του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ. Στην εικοστή τρίτη (23η) αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας αυτής ορίζεται ότι το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει το έργο του στο κοινό θα πρέπει να θεωρηθεί ότι καλύπτει κάθε

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

παρουσίαση στο κοινό το οποίο δεν παρίσταται στον
τόπο της παρουσίασης και θα πρέπει να καλύπτει
κάθε σχετική μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο
κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα,
συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής.
Το ανωτέρω νομικό ζήτημα τέθηκε στο Δικαστήριο των
Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) από το Ισπανικό
Δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona, το
οποίο κατ' εφαρμογή του άρθρου 234 παρ. 2 της
Συνθ.ΕΚ, υπέβαλε στο ΔΕΚ, τα ακόλουθα προδικαστικά
ερωτήματα: 1) Αν η εγκατάσταση στα δωμάτια ενός
ξενοδοχείου συσκευών τηλεοράσεως, μέσω των οποίων
αναμεταδίδεται καλωδιακώς το τηλεοπτικό σήμα που
λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή μέσω επιγείου δικτύου,
συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό, καλυπτόμενη
από τη σκοπούμενη εναρμόνιση των εθνικών
κανονιστικών ρυθμίσεων περί προστασίας των
δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία προβλέπει το
άρθρο 3 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ. 2) Αν η ερμηνεία,
ότι το δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί αμιγώς
ιδιωτικό χώρο ώστε να μη θεωρείται πλέον ως
παρουσίαση στο κοινό η παρουσίαση η οποία
πραγματοποιείται μέσω συσκευών τηλεοράσεως δια των
οποίων αναμεταδίδεται το τηλεοπτικό σήμα το οποίο
λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείο, αντιβαίνει
στην προβλεπόμενη από την οδηγία 2001/29/ΕΚ

προστασία των δικαιωμάτων του δημιουργού. Και 3)
Αν είναι δυνατόν να θεωρηθεί, για τους σκοπούς της
εν λόγω προστασίας, ότι η παρουσίαση που
πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεοράσεως
ευρισκόμενης εκτός υπνοδωματίου ξενοδοχείου είναι
δημόσια ως εκ του ότι πρόσβαση στο έργο έχει κοινό
που εναλλάσσεται. Επί των προδικαστικών αυτών
ερωτημάτων το ΔΕΚ, με την από 7-12-2006 απόφασή
του (υπόθεση C 306/05 Sociedad General de Autores
Y Editores de Espania (SGAE) κατά Rafael Hoteles
SA), έκρινε ότι: «1) Μολονότι η παροχή απλώς των
υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της,
παραούσιαση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/29/ΕΚ,
η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω
συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα
δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της
τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος,
συνιστά πράξη παρουσίωσης στο κοινό υπό την έννοια
του άρθρου 3 παραγρ. 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ. 2)
Ο ιδιωτικός χαρακτηήρας των δωματίων ξενοδοχειακού
συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη
παραούσιασης έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω
συσκευών τηλεοράσεως πράξη παρουσιάσεως στο κοινό
υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγρ. 1 της οδηγίας
2001/29/ΕΚ.» Επίσης το ΔΕΚ διέλαβε στην αιτιολογία
του (σκέψη 47 της άνω απόφασης) ότι, καίτοι η

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά από μόνη της παρουσίαση κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, εν τούτοις η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού συνιστά, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, πράξη παρουσίασης κατά την έννοια του άρθρ. 3 παράγρ. 1 της Οδηγίας αυτής και περαιτέρω (σκέψη 31 της άνω απόφασης) ότι η έννοια της "παρουσιάσεως στο κοινό" πρέπει να ερμηνεύεται σε όλη την Κοινότητα, αυτοτελώς και ενιαίως. Απέκρουσε δε την εκδοχή ότι κάθε έννομη τάξη πρέπει να ερμηνεύει αυτοτελώς την έννοια του όρου "κοινό", στον οποίο αυτή (η οδηγία 2001/29/ΕΚ) παραπέμπει, χωρίς να δίδει και τον ορισμό, ενώ δέχθηκε περαιτέρω (σκέψη 40 της άνω απόφασης) ότι η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς ένα κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσιάσεως του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό. Προς τούτο έλαβε υπ' όψη (σκέψη 41 της απόφασης) τον Οδηγό της Συμβάσεως της Βέρνης (N.

100/1975) και δέχθηκε ότι ο δημιουργός, επιτρέποντας τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, λαμβάνει υπόψη του μόνον τους άμεσους χρήστες, ήτοι τους κατόχους συσκευών λήψεως οι οποίοι, μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές. Αφ' ότου όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή αναλόγου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε νέο κοινό, με συνέπεια η δημόσια αυτή λήψη να ενεργοποιεί το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να παράσχει τη σχετική άδεια. Περαιτέρω το ΔΕΚ (σκέψεις 38 και 42 της άνω απόφασης) δέχθηκε ότι η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, η οποία εναλλάσσεται ταχέως, αποτελεί νέο κοινό και η διανομή του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεοράσεως "δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου της εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεώς της, αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στο πλαίσιο της τεχνικής διαμεσολάβησης του

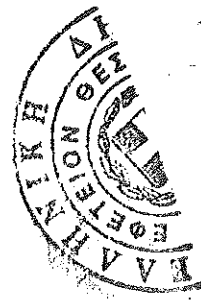
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

[Handwritten signature]

[Handwritten mark]

ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προ το προστατευόμενο έργο στους πελάτες του, οι οποίοι, ελλείψει της παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν να έχουν από μόνοι τους πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο". Επίσης, το ίδιο δικαστήριο (ΔΕΚ), ερμηνεύοντας το άρθρο 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, το οποίον μετεφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο δια του άρθρου 3 του ν. 2121/1993 και το άρθρο 8 της Συνθήκης του Παγκοσμίου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΠΟΔΙ) για το δικαίωμα του δημιουργού, η οποία έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με τον ν. 3184/2003, δέχθηκε (σκέψη 50 της άνω αποφάσεως) ότι ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρας του χώρου στον οποίο λαμβάνει χώρα η παρουσίαση δεν ασκεί επιρροή και (σκέψεις 51 και 54 της άνω απόφασης) ότι το εν λόγω δικαίωμα της παρουσίας στο κοινό θα καθίστατο άνευ περιεχομένου αν δεν περιελάμβανε και τις παρουσιάσεις οι οποίες πραγματοποιούνται σε ιδιωτικούς χώρους, απεμπλέκοντας έτσι την «εις το κοινό παρουσίαση» από την έννοια της κατοικίας κατά την γνωστή εις το Σύνταγμα (άρθρ. 9 παρ. 1) έννοια. Εξ άλλου, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2 του άρθρου 234

Συνθ.ΕΚ, ο εθνικός δικαστής, οσάκις διαπιστώνει ότι για την επίλυση εκκρεμούσης ενώπιόν του διαφοράς είναι αναγκαία η επίλυση του ζητήματος της ερμηνείας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, οφείλει να εξετάσει αν το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει με προγενέστερη απόφασή του αποφανθεί επί του ιδίου νομικού ζητήματος. Σε καταφατική δε περίπτωση οφείλει, στηριζόμενος στην εκ μέρους του ΔΕΚ γενόμενη ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, να επιλύσει αντιστοίχως την επίδικη διαφορά, ενώ, μόνο αν δεν υπάρχει τέτοια απόφαση ή αν η υπάρχουσα απόφαση δημιουργεί αμφιβολίες ως προς την επίλυση του κρίσιμου ζητήματος, οφείλει, αν το κρίνει αναγκαίο, να απευθυνθεί στο ΔΕΚ. Σημειώνεται ότι, η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχείο η' του ν. 2121/1993 αποτελεί μεταφορά εις την ημεδαπή έννομη τάξη της συγκεκριμένης Οδηγίας 2001/29/ΕΚ και υφίσταται υποχρέωση ομοίας ερμηνείας κατ' άρθρ. 234 της Συνθήκης ΕΚ, καθ' όσον η άνω διάταξη της Συνθήκης ΕΚ σκοπεί στην παρεμπόδιση της δημιουργίας νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων μη συμφώνου προς την νομολογία του ΔΕΚ και αποβλέπει στην ενοποίηση της νομολογίας εις το άνω πεδίο. (Εφ. Θεσ 1897/2010, ΕφΑθ 16/2010, Εφ Αθ 915/2010, ΕΑ 7196/2007, δημ. Νόμος). Περαιτέρω, ο Άρειος Πάγος δικάζοντας αίτηση αναιρέσεως επί

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

υποθέσεως παρόμοιας με την επίδικη μεταξύ άλλων προσώπων (μη διαδίκων στην παρούσα δίκη) και αντιμετωπίζοντας το ίδιο ως άνω νομικό ζήτημα που ανακύπτει και στην παρούσα υπόθεση, με την υπ' αριθ. 161/2009 απόφασή του, απηύθυνε, σύμφωνα με το ως άνω άρθρο 234 Συνθ.ΕΚ, στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) προδικαστικό ερώτημα ως προς την έννοια του άρθρου 3 παραγρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ και ειδικότερα: «αν απλώς και μόνο η τοποθέτηση, από τον ξενοδόχο στα δωμάτια του ξενοδοχείου, συσκευών τηλεόρασης και η σύνδεσή τους με την εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο κεντρική κεραία, χωρίς καμία άλλη ενέργεια ή μεσολάβηση ή παρέμβαση του ξενοδόχου, συνιστούν παρουσίαση του έργου στο κοινό κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ και ειδικότερα αν σύμφωνα με την προαναφερθείσα από 7-12-2006 απόφαση του ΔΕΚ (υπόθεση C 306/05 Sociedad General de Autores Y Editores de Espania (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA) υπάρχει εν προκειμένω διανομή σήματος, μέσω συσκευών τηλεόρασης στους πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του ξενοδοχείου, με σχετική τεχνική παρέμβαση του ξενοδόχου.». Επί του εν λόγω προδικαστικού ερωτήματος το ΔΕΚ, δεν εξέδωσε απόφαση, αλλά αποφάνθηκε με την από 18 Μαρτίου 2010 Διάταξή του (υπόθεση C -136/09),

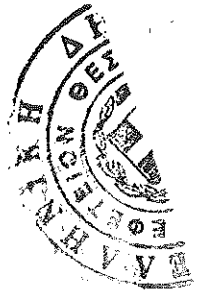
επικαλούμενο την παρ. 3 πρώτο εδάφιο του άρθρου 104 του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά την οποία όταν η απάντηση σε ερώτημα υποβληθέν με αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως μπορεί να συναχθεί σαφώς από την νομολογία, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξή του. Με τη διάταξή του αυτή κρίνοντας ότι στην προκειμένη περίπτωση η απάντησή του συνάγεται από την προπαρατεθείσα απόφασή του (SGAE), αποφάνθηκε ότι: «ο ξενοδόχος που τοποθετεί στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευές τηλεοράσεως και τις συνδέει με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου, προβαίνει, εξ αυτού του γεγονότος και μόνο, σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφόρησης». Συνακόλουθα τούτων, και το παρόν Εφετείο, που οφείλει, στηριζόμενο στην εκ μέρους του ΔΕΚ γενόμενη ως άνω ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, να επιλύσει αντιστοίχως την επίδικη διαφορά, κρίνει ότι, το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που με την εκκαλούμενη απόφαση, αποφάνθηκε όμοια με το ΔΕΚ και δη ότι, η μετάδοση των αναφερομένων στο

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΗ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

δικόγραφο της αγωγής διαχειριζομένων και
προστατευομένων από τους ενάγοντες
οπτικοακουστικών έργων στα δωμάτια ξενοδοχείου της
εναγομένης από συσκευές τηλεοράσεων οι οποίες
είναι τοποθετημένες στους χώρους αυτούς από την
τελευταία και συνδέονται με την κεντρική κεραία
του ξενοδοχείου, εμπίπτει στην έννοια του άρθρου 3
παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29/EK, και εντεύθεν
του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/1993 περί δημόσιας
παρουσίασης στο κοινό των εν λόγω έργων και με την
παραδοχή αυτή, έκρινε νόμιμη την ένδικη αγωγή με
την οποία οι ενάγοντες Οργανισμοί αξιώνουν την
αιτούμενη εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση
των διαχειριζομένων και προστατευομένων απ'αυτούς
έργων θεμελιώνοντας αυτήν στις διατάξεις του Ν.
2121/1993, όπως ισχύει με το Ν. 3057/2002, δεν
έσφαλε και ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις
προαναφερόμενες διατάξεις και πρέπει να απορριφθεί
ως αβάσιμος ο περί του αντιθέτου πρώτος λόγος της
ένδικης εφέσεως. Ομοίως, ως κατ'ουσία αβάσιμος
πρέπει να απορριφθεί και ο τρίτος λόγος της
ένδικης εφέσεως, καθόσον, σύμφωνα με όσα αναλυτικά
αναφέρονται στην προηγηθείσα νομική σκέψη, για την
κατά νόμο θεμελίωση της ένδικης αξίωσης προς
καθορισμό και καταψήφιση της εύλογης αμοιβής, δεν
αποτελεί αναγκαίο κατά νόμο στοιχείο, ούτε η

ελεύθερη επιλογή των ξενοδοχειακών επιχειρήσεων για την τοποθέτηση των συσκευών τηλεόρασης στα δωμάτια των ξενοδοχείων, υπό την έννοια ότι αυτή δεν επιβάλλεται από τις οικείες διατάξεις ως υποχρεωτική τεχνική προδιαγραφή για την κατάταξη των ξενοδοχείων σε κατηγορίες, ούτε ο κερδοσκοπικός χαρακτήρας της χρήσης αυτών, ούτε εξάλλου τα εν λόγω στοιχεία τείνουν σε θεμελίωση ένστασης καταλυτικής του δικαιώματος που ασκείται με την ένδικη αγωγή.

ΠΡΕΣΒΕΥΣΗ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

6. Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», (ως η § 2 του άρθρου 46 αντικαταστάθηκε με την παρ. 3 του άρθρου 81 του Ν.3057/2002, ΦΕΚ Α 239/10.10.2002) νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες [«εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου], που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση

7

100

P

των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του άνω Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποιήσεως και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, [οι λέξεις «ή εικόνας ή ήχου και εικόνας» διαγράφησαν με την παρ.6 του άρθρου 81 Ν. 3057/2002, ΦΕΚ Α 239/10.10.2002], που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν 2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι

προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφ' ετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του ανωτέρω άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν 2121/1993, (ΑΠ 114/2009 (Ποινικό), δημ.Νόμος), υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Εξάλλου σύμφωνα με το άρθρο 58 του ως άνω νόμου, οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το άνω νόμο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 εδ.α του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι

ΕΠΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσθει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα [Εφ.Αθ. 5866/2003 ΔΕΕ 2003,1330]. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στην διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων και δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων [βλ. Μ.-Θ.Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 741, σελ. 379, Δ.Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276]. Από την ως άνω όμως

διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή
φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν
εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι
σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την
πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το
συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο
της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών
συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την
ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των
δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] συγγενικών
δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν
και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν
μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των
αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους
ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους
στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με
τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες
ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους
ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα
αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων
του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες
στην δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας
των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των
προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των
οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή
και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον

ΠΕΡΛΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο.

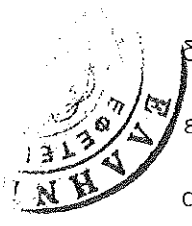
Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το
παρασπασμένο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο
λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και
νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια
της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και
παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών
συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο
της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της
ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών
δικαιωμάτων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] και του έργου
αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική
αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική
αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων,
μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί
μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον
κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν
την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού,
σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του
προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι
ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν
πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό
τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται,
επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την
ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα
από τους δικαιούχους [ημεδαπούς ή αλλοδαπούς].

Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1] Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδικητική και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/19934 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2] Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3] Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ.3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, από εκάστοτε εναγομένους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. (Εφ. Θεσ. 929/2010, Εφαθ 915/2010, Εφ.

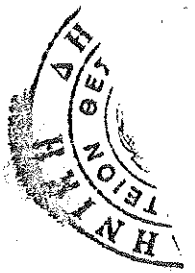
ΕΩΡΗΘΗΚΑ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

φ

Θεσ 843/2010, ΕφΑΘ 472/2009, Εφ. Θεσ. 2187/2008, δημ.Νόμος). Στην υπό κρίση περίπτωση από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων αποδείξεως και ανταποδείξεως, που περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, τα οποία νομότυπα μετ' επικλήσεως προσκομίζονται, εκτιμώμενες (οι καταθέσεις) καθεμία χωριστά και σε συνδυασμό μεταξύ τους, ανάλογα με τον τρόπο γνώσεως και το βαθμό αξιοπιστίας καθενός από αυτούς (μάρτυρες), απ' όλα γενικά τα, μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενα από τους διαδίκους, έγγραφα, που λαμβάνονται υπόψη όλα ανεξαιρέτως, μεταξύ των οποίων (εγγράφων) περιλαμβάνεται και η υπ' αριθμ. πρωτ. 8800/05.11.2007 βεβαίωση του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας του Υπουργείου Πολιτισμού, που προσκομίζεται από τους εφεσίβλητους-ενάγοντες για πρώτη φορά στην παρούσα κατ'έφεση δίκη με επίκληση στις ενώπιον του Εφετείου τούτου νομοτύπως κατατεθειμένες προτάσεις των, η οποία κατά το άρθρο 529 ΚΠολΔ, είναι παραδεκτή ως νέο αποδεικτικό μέσο (ΑΠ 1622/2009 ΑΠ 1696/2008, ΑΠ 1395/2006, ΑΠ 12/2005, δημ. Νόμος) και από την αξιολογική συνεκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των ως άνω αποδεικτικών μέσων προς σχηματισμό της δικανικής κρίσεως σχετικά με τους πραγματικούς ισχυρισμούς

των διαδικών που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά γεγονότα: Οι εφεσίβλητοι-ενάγοντες είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους, έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι Έλληνες ηθοποιοί, μουσικοί, τραγουδιστές - ερμηνευτές και παραγωγοί υλικών φορέων, ήχου, ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Έχουν συσταθεί, και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία τους δε εγκρίθηκε με τις υπ'αριθμ. Φ15-9028/21.02.1994, 11083/05.12.1997, 11089/5-12-1997 και 9528/22.02.1995 (αντίστοιχα, για τον καθένα ενάγοντα) αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ.4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου ελέγχει την σύμφωνη με τις προσαγές του νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των παραπάνω οργανισμών αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Επιπρόσθετα η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων έχει κριθεί και πιστοποιηθεί από τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας [ΟΠΙ], ο οποίος

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

εποπτεύεται από το Υπουργείο Πολιτισμού και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 69 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, σκοπό, εκτός των άλλων και την προστασία των πνευματικών δημιουργών και δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων καθώς και την εποπτεία των Οργανισμών Συλλογικής διαχείρισης. (ΑΠ ΟΛ 22/2006, δημ.Νόμος). Εξάλλου ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας του Υπουργείου Πολιτισμού, με την υπ'αριθμ. πρωτ. 8800/05.11.2007 βεβαίωσή του, που μετ'επικλήσεως προσκομίζουν οι εφεσίβητοι-ενάγοντες Οργανισμοί, βεβαιώνει επί λέξει τα ακόλουθα: «Οι μόνοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης Ερμηνευτών-Εκτελεστών (Τραγουδιστές, Μουσικοί, Ηθοποιοί), στους οποίους έχει χορηγηθεί από το Υπουργείο Πολιτισμού η έγκριση λειτουργίας του άρθρου 54 παρ. 4 σε συνδυασμό με το άρθρο 58 Ν. 2121/1993, όπως ισχύει, είναι οι εξής (βλ. ΦΕΚ Β' 1164/1997 και 1014/2000): «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών ΣΥΝ.ΠΕ. και δ.τ. «ΑΠΟΛΛΩΝ», «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων Ελλήνων Ηθοποιών ΣΥΝ.ΠΕ. και δ.τ. «ΔΙΟΝΥΣΟΣ», «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων Ελλήνων τραγουδιστών και ερμηνευτών ΣΥΝ.ΠΕ. και δ.τ. «ΕΡΑΤΩ», «Οργανισμός Συλλογικής

Διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων Ελλήνων
παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας
και δ.τ. «GRAMMO». Δεν έχει χορηγηθεί έγκριση
λειτουργίας σε άλλον Οργανισμό Συλλογικής
Διαχείρισης της ίδιας κατηγορίας δικαιούχων για
τα δικαιώματα που αφορούν στο άρθ. 18 Ν. 2121/93
και δεν έχει υποβληθεί στον ΟΠΙ αίτηση προς
έγκριση από άλλον διαχειριστικό οργανισμό της
αυτής κατηγορίας.». Από τα ανωτέρω σαφώς συνάγεται
ότι οι ενάγοντες είναι οι μόνοι οργανισμοί
συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων των
δικαιούχων των ως άνω κατηγοριών και έτσι
νομιμοποιούνται, ενεργούντες στο δικό τους όνομα
ν' αξιώνουν με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή σε
περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς την προβλεπομένη
από το άρθρο 49 του ίδιου νόμου εύλογη αμοιβή, σε
περίπτωση μη προηγουμένης καταβολής αυτής, από
τους χρήστες των υλικών φορέων ήχου ή ήχου και
εικόνας στους οποίους [υλικούς φορείς] είναι
εγγεγραμμένη η από τα μέλη των πρώτου, δευτέρου
και τρίτου των εναγόντων οργανισμών εκτέλεση ή και
ερμηνεία έργων και οι οποίοι [υλικοί φορείς]
παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από
παραγωγούς μέλη του τέταρτου εναγοντος οργανισμού.
Συνακόλουθα τούτων, ο διαλαμβανόμενος στο δεύτερο
λόγο της ένδικης εφέσεως ισχυρισμός περί του ότι

ΔΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

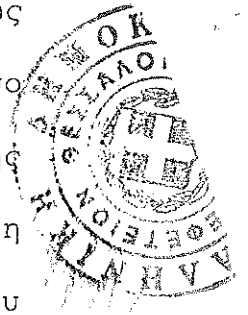
οι ενάγοντες δεν νομιμοποιούνται ενεργητικά για την άσκηση της ένδικης αγωγής, διότι δεν αποτελούν το σύνολο των δικαιούχων της ενιαίας και εύλογης αμοιβής για τη συγκεκριμένη χρήση, καθόσον εκτός από αυτούς (ενάγοντες) υπάρχουν και άλλοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και συγκεκριμένα ο «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας Συγγενικών Δικαιωμάτων Παραγωγών και Οπτικοακουστικών Έργων ΣΥΝ.ΠΕ» και ο «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας Δικαιωμάτων και Παραγωγών Κινηματογραφικών Έργων ΕΡΜΕΙΑΣ», οι οποίοι νομίμως έχουν δημοσιευθεί στο ΦΕΚ Β' 1164/30-12-1997, είναι αβάσιμος και απορριπτέος. Ας σημειωθεί δε ότι, η προτεινόμενη από την εκκαλούσα μάρτυρας ανταποδείξεως που κατέθεσε ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου ουδέν κατέθεσε περί του ως άνω θέματος και ούτε η εκκαλούσα προσκόμισε, προς απόδειξη του ισχυρισμού της, οποιονδήποτε άλλο αποδεικτικό στοιχείο που να αναιρεί την ως άνω βεβαίωση του ΟΠΙ ο οποίος εκ του νόμου έχει την εποπτεία των Οργανισμών Συλλογικής διαχείρισης και κατά τα προμνημονευόμενα βεβαιώνει ότι εκτός από τους ενάγοντες δεν υπάρχουν άλλοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των επιδίκων συγγενικών δικαιωμάτων και εν πάση περιπτώσει ουδόλως προσκομίζει και το

ως άνω επικαλούμενο ΦΕΚ, στο οποίο όπως διατείνεται έχουν δημοσιευθεί οι ανωτέρω δύο οργανισμοί. Επομένως, ο δεύτερος λόγος της ένδικης εφέσεως, με τον οποίο πλήττεται η εκκαλούμενη απόφαση για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, διότι απέρριψε σιγή την ένσταση της εκκαλούσας-εναγομένης περί ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης των εναγόντων οργανισμών, υπό την έννοια ότι δεν αποτελούν το σύνολο των δικαιούχων της ενιαίας και εύλογης αμοιβής για τη συγκεκριμένη χρήση, είναι αβάσιμος και απορριπτός.

7. Με τα διαλαμβανόμενα στον τέταρτο λόγο της ένδικης εφέσεως πλήττεται η εκκαλούμενη απόφαση, διότι κατ' εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων καθόρισε την αιτούμενη με την ένδικη αγωγή εύλογη αμοιβή, σε δυσανάλογα μεγάλα και υπέρογκα ποσά, ενώ αυτή δεν υπερβαίνει το ποσό των 0,012 Ευρώ ανά δωμάτιο για κάθε ημέρα πραγματικής χρήσης αυτού, στο οποίο και πρέπει να καθορισθεί.

8. Το άρθρο 56 του ίδιου νόμου (το οποίο κατά το άρθρο 58 εφαρμόζεται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το άνω νόμο) καθορίζει τη σχέση των οργανισμών αυτών με τους χρήστες, δηλαδή τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

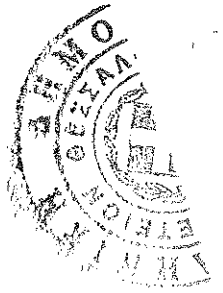
[Handwritten signatures]

[Handwritten mark]

εκμεταλλεύονται με οποιονδήποτε τρόπο έργα
προστατευόμενα από την πνευματική ιδιοκτησία. Ένας
από τους περιορισμούς που θέτει η παρ. 2 του ως
άνω άρθρου 56 αποβλέπει στην αποτροπή του
ενδεχόμενου να ζητήσει ένας οργανισμός συλλογικής
διαχείρισης από κάποιον χρήστη αμοιβή μεγαλύτερη
από εκείνη που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες
περιπτώσεις. (Εφαθ 4172/2008, δημ.Νόμος). Ενώ κατά
την παρ. 3 του ως άνω άρθρου οι οργανισμοί
συλλογικής διαχείρισης καταρτίζουν κατάλογο με τις
αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες
(αμοιβολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται
προς το κοινό με δημοσίευση τους σε τρεις
εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι
οικονομική. Κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των
αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής
διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία
και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις.
Εξάλλου, κατά τα οριζόμενα στο τελευταίο εδάφιο
του εν λόγω άρθρου, το οποίο προστέθηκε με την
παρ.21 άρθρ.8 Ν.2557/1997. (ΦΕΚ Α' 271/24.12.1997
"Ρύθμιση θεμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και
συγγενικών δικαιωμάτων σε εναρμόνιση με την
Οδηγία 93/83/Ε.Ο.Κ. του Συμβουλίου της 27ης
Σεπτεμβρίου 1993 για τις δορυφορικές
ραδιοτηλεοπτικές μεταδόσεις και την καλωδιακή

αναμετάδοση, καθώς και με την Οδηγία 93/98/Ε.Ο.Κ.
του Συμβουλίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1993 για τη
διάρκεια προστασίας") "Οι Οργανισμοί Συλλογικής
Διαχείρισης και οργανώσεις αντιπροσωπευτικές των
χρηστών μπορούν να καταρτίζουν συμφωνίες που
ρυθμίζουν την αμοιβή την οποία καταβάλλει ο
χρήστης σε κάθε κατηγορία δικαιούχων, καθώς και
κάθε άλλο ζήτημα που αφορά τις σχέσεις των δύο
μερών στο πλαίσιο εφαρμογής του νόμου αυτού, όπως
έχει μεταγενέστερα τροποποιηθεί." Ο υπολογισμός δε
της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες
διατάξεις των άρθρων 55 παρ.1β, 58 και 32 παρ.1
του Ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό
επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού
των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που
πραγματοποιούνται από την επαγγελματική
δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και
προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν, όμως, η
βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι
πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα
μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που
απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο
είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να
εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε
ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση
διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών

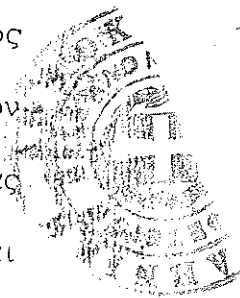
ΔΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

8

συλλογικής διαχείρισης ως προς την εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο [Εφ.Πειρ. 701/2003 Πειρ.Νομ. 2003 σελ. 423]. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θα οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα [Ν. 2121/1993 και Ν. 3057/2002], καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 [σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως], δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6-2-2003 [Αρμ. ΝΣΤ,1699], αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad det Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ.2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στα πλαίσια δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA [ιδρύματος για την εκμετάλλευση

των συγγενικών δικαιωμάτων] και NOS [ιδρύματος
ολλανδικής ραδιοτηλεοράσεως] με αντικείμενο τον
καθορισμό της εύλογου αμοιβής, της καταβλητέας
στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και
στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για τη ραδιοφωνική
ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων,
έκρινε ότι «ελλείψει κοινοτικού ορισμού της
εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να
αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον
ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της
Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της οδηγίας
92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις
αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να
οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ
του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή
εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να
εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής
μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των
τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικά το εν
λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις», και,
περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής
αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της
συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών
συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους
της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι
των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση

ΕΞΗΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

11

των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς
σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων
της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού
πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων
που διέπει το Ν 2121/1993. Το Δικαστήριο, στην
ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος
της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της
κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και
μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη
του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσεως στα
πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των
δικαιωμάτων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας
του, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής
όπου βρίσκεται, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες
διαμένουν εκεί (εάν δηλαδή πρόκειται για
τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), ο κατά μέσο όρο
χρόνος διαμονής τους, η δυνατότητα (από άποψη
χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανοήσεως της
ελληνικής γλώσσας) παρακολουθήσεως
ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα
ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των
συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος
χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί
σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω
προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέσεως
αυτών, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα

συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσεως, από τους πελάτες τους, έργων προστατευομένων από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ιδίου ή άλλου δικαστηρίου για ξενοδοχεία ανάλογης κατηγορίας και θέσεως. (Εφαθ 915/2010, δημ.Νόμος). Τέλος, η υπό του νόμου προστασία που προβλέπεται για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι αυτοτελής έναντι της προστασίας που προβλέπεται για τους δημιουργούς του έργου [Α.Π. 670/2007 Δημοσ. ΝΟΜΟΣ]. Στην προκειμένη περίπτωση από τα προαναφερόμενα αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η εκκαλούσα – εναγομένη ανώνυμη εταιρεία διατηρεί και εκμεταλλεύεται στην ξενοδοχείο με την επωνυμία «

», που διαθέτει 165 δωμάτια και κατά τα έτη 2003, 2004 και 2005 ανήκε στην κατηγορία των τεσσάρων (4) αστερών, ενώ κατά το έτος 2006 στην κατηγορία των πέντε (5) αστερών. Στα ως άνω δωμάτια του ξενοδοχείου, είναι εγκατεστημένες συσκευές τηλεόρασεως και έτσι παρέχεται στους

ΛΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι δέκτες τηλεοράσεως που έχουν εγκατασταθεί από την εναγομένη σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της, συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητέο δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια. Έτσι η εναγομένη, η οποία στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και για την επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορίσμού οικονομικού οφέλους, τοποθέτησε στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευές τηλεοράσεως και τις συνέδεσε με την εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο κεντρική κεραία, προέβη εξ αυτού του γεγονότος και μόνο, και χωρίς καμία άλλη ενέργεια ή μεσολάβηση ή παρέμβασή της, σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφόρησης καθώς και του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν 2121/1993, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στην υπό στοιχείο 5 σκέψη της παρούσας απόφασης. Ως

αποδείχθηκε δε, οι ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι ενάγοντες οργανισμοί, μεταδίδονταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ως άνω ετών (2003, 2004, 2005 και 2006) από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο τηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει τούτου και λαμβάνοντας υπόψη το μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων, στην ελληνική επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια τηλεοπτικών σταθμών, κατά τα επίδικα έτη 2003, 2004, 2005 και 2006, η τηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων ήταν ευρεία, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Επομένως, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των εναγόντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης, που υπέχει αντίστοιχη υποχρέωση να την καταβάλει σε αυτούς. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι, οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που έπρεπε να καταβάλουν οι ξενοδόχοι οι οποίοι χρησιμοποιούν τηλεοράσεις και ραδιόφωνα για την εκπομπή προγραμμάτων,

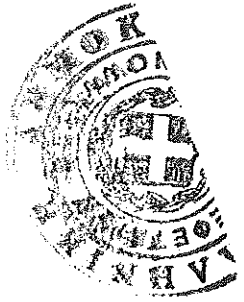
ΠΕΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

[Handwritten signatures]

[Handwritten mark]

ανάλογα με την κατηγορία των αστερών στην οποία ανήκει το ξενοδοχείο, σε συνδυασμό με το κάθε δωμάτιο του ξενοδοχείου, το οποίο (αμοιβολόγιο) γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες και δη στις εφημερίδες «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» στο φύλλο της 24.4.2003, «ΑΥΓΗ» στο φύλλο της 24.4.2003 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ.» στο φύλλο της 24.4.2003. Το αμοιβολόγιο αυτό, για την κατάρτιση του οποίου, ως κατέθεσε ο μάρτυρας αποδείξεως, , ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, λήφθηκε ως κριτήριο, μεταξύ των άλλων, και η πληρότητα του ξενοδοχείου σε ποσοστό 40% και όχι 100%, (βλ. κατάθεση του ως άνω μάρτυρα στα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά), αποτελεί πρόταση για διαπραγματεύση της εύλογης αμοιβής των μελών τους με τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που προβαίνουν, κατά τον προπεριγραφέντα τρόπο, σε παρουσίαση των έργων αυτών στο κοινό-πελάτες τους. Ειδικότερα, η εύλογη αμοιβή, που σύμφωνα με το ως άνω δημοσιευμένο αμοιβολόγιο αξιωνόνταν υπέρ των μελών των εναγόντων από ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, ανέρχονταν, για τα έτη 2003, 2004, 2005 για την κατηγορία των τεσσάρων αστερών, για καθένα από τα ως άνω έτη, στο ποσό των 0,18 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο, ενώ για το έτος 2006 και για την

κατηγορία των πέντε αστέρων στο ποσό των 0,20 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο. Οι προσπάθειες των εναγόντων Οργανισμών να διαπραγματευθούν με το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο, για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μελών των, απέβησαν άκαρπες. Συνεπώς, συντρέχει, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην αμέσως προηγούμενη μείζονα σκέψη, νόμιμος λόγος καθορισμού από το Δικαστήριο του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των έργων τους από την εναγομένη εταιρεία. Το Δικαστήριο για τον εν λόγω καθορισμό, θα προβεί, στην αξιολογική συνεκτίμηση, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και υπό το φως των στόχων της μνημονευόμενης στην νομική σκέψη Οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν 2121/1993, των παρατιθέμενων στην νομική σκέψη κριτηρίων και θα συνεκτιμήσει ελεuthέρως και το προμνημονευόμενο δημοσιευμένο αμοιβολόγιο των εναγόντων Οργανισμών, χωρίς δηλαδή να δεσμεύεται απ' αυτό. Τούτο διότι το επίμαχο αμοιβολόγιο καταρτίσθηκε από τους ενάγοντες και δεν αποτέλεσε αντικείμενο συμφωνίας με την εναγομένη, ενώ η αμοιβή καθορίστηκε στο ίδιο ύψος για όλα τα ξενοδοχεία, της αυτής

ΕΛΠΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Ab *P*

7

κατηγορίας, της χώρας, χωρίς διαφοροποιήσεις, ανάλογα με τη θέση και την εμπορική και τουριστική κίνηση κάθε περιοχής και την πληρότητα κάθε ξενοδοχείου, στοιχεία όμως που είναι κρίσιμα και πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, ακόμη και όταν η αμοιβή προσδιορίζεται σε ορισμένο ποσό, καθόσον από αυτά εξαρτάται το ύψος των εσόδων κάθε επιχείρησης και ως εκ τούτου και η ωφέλεια της από την παρουσίαση των ραδιοτηλεοπτικών έργων, μέσω των δεκτών που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του εκάστοτε ξενοδοχείου. Αναφορικά λοιπόν με τα ως άνω κριτήρια προσδιοριστικά της εύλογης αμοιβής, από τα ως άνω αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε ότι, το ξενοδοχείο της εκκαλούσας εναγομένης εταιρείας, λειτουργεί καθ'όλη τη διάρκεια του έτους (βλ τα μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενα από την τελευταία μηνιαία δελτία κίνησης τουριστικού καταλύματος της Γ.Γ Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας της Ελλάδος, που συντάχθηκαν με βάση τα στοιχεία που παρείχε η εναγομένη στην άνω Υπηρεσία) ενώ η περιοχή της

όπου βρίσκεται, έχει μεγάλη τουριστική κίνηση, ιδίως κατά την θερινή περίοδο κατά την οποία η πλειοψηφία των πελατών του έχει τουριστικό σκοπό. Η κατά μέσο όρο ετήσια πληρότητά του, κατά τα επίμαχα έτη, λαμβανομένου υπόψη του ότι κατά

50 η σελίδα της με αριθμό 1721 / 2011 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης

επομένως ο τέταρτος λόγος της ένδικης έφεσης, με
τον οποίο, ως προαναφέρθηκε υποστηρίζονται τα
αντίθετα, είναι απορριπτέος ως κατ' ουσία αβάσιμος.
Εφόσον δε, δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι προς έρευνα,
πρέπει να απορριφθεί ως κατ' ουσία αβάσιμη και η
ως άνω ένδικη έφεση στο σύνολό της. Τέλος, η
εκκαλούσα-εναγομένη που ηττήθηκε στην παρούσα
δίκη, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα
των εφεσίβλητων - εναγόντων του παρόντος βαθμού
δικαιοδοσίας, σύμφωνα με τα άρθρα 176 και 183
ΚΠολΔ, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο
διατακτικό.

**ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ**

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων

ΛΕΧΕΤΑΙ τυπικά την από 21.09.2009 (με
αριθ. εκθ. κατ. 139/2009) έφεση, κατά της με
αριθμ. 160/2009 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς
Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, η οποία εκδόθηκε κατά την
τακτική διαδικασία, κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ κατ' ουσία την έφεση. ΚΑΙ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εκκαλούσα-εναγομένη στα
δικαστικά έξοδα των εφεσίβλητων-εναγόντων, για τον
παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει, στο
ποσό των επτακοσίων πενήντα (750) Ευρώ.

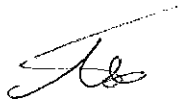
ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε, στη
Θεσσαλονίκη, στις 30 Σεπτεμβρίου 2011 και

51 η σελίδα της με αριθμό 1721 / 2011 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης

δημοσιεύθηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο
ακροατήριό του, στις 5 Οκτωβρίου 2011.

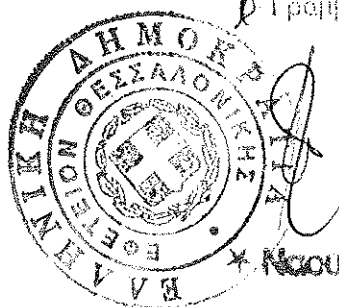
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ Φ/ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ
10 ΙΑΝ. 2012
Θεσσαλονίκη,
Γραμματέας

Ναουμα Γραβα

1000

1000

1000

1000